

[Holstein.]

heds Skyld den højtærede Udenrigsministers Vagtkorps hellere i Tide forsvinde fra den storpolitiske Skueplads.

Til Belysning af de to højtærede Regeringspartiers hidtidige Vurdering af hinandens Vagtkorps, skal jeg tillade mig at gengive nogle saare karakteristiske Udtalelser fra deres respektive Pressekommentarer. Det oprindelige socialdemokratiske Vagtkorpsforslag bedømtes i den radikale Provinspresse saaledes:

„Det socialistiske Forslag om Afrustning er kun en Skueret, et rent og skært Paradenummer, naar Folkeforbundet, af hvilket Danmark er Medlem, kræver en vis militær Grænsebevogtning.“

Men endnu værre Medfart fik det radikale Vagtkorpsforslag i den socialdemokratiske Presse. „Social-Demokraten“ skrev, at det „hverken er Fugl eller Fisk, at det er fuldstændig blottet for Logik, at det betegner et halvt og haltende Standpunkt,“ eller, som „Social-Demokraten“ i nyere Tid har udtrykt sig: „En halv Indrømmelse til Sandheden og en halv Indrømmelse til Vanvidet.“

Navnlig det radikale Vagtkorps' Rekruteringsmaade faldt „Social-Demokraten“ for Brystet: „3 000 frivillige Rekrutter er ingen hvervet Hær, siger „Politiken“. Hvad forstaar man ved en hvervet Hær, om ikke just en Skare, der mod Betaling melder sig frivilligt?“ Og „Social-Demokraten“ fortsætter: „Vort Standpunkt er: Ingen Hær og nødigt af alt en hvervet Hær.“

Det er det saaledes vurderede og karakteriserede radikale Vagtkorpsforslag, som det andet Ministerium Stauning nu har gjort til sit, og som det er villigt til yderligere at ændre og udvide... (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg] afbryder)... Ja, i det store og hele er det det Forslag — for at det kan resultere i et for Partiet Venstre acceptabelt Forlig om en ny Militærordning, skal vi sige til ca. 30 Mill. Kr. Det kan derfor, synes det mig, uden Overdrivelse siges, at intet andet Parti i Danmark maalt med dets eget Militærprogram er inde i en saa feberagtig og hensynsløs Rustningspolitik som Socialdemokratiet.

Naar man nu forlader de folkeretslige Blindgader og udenrigspolitiske Ir gange, hvori danske social-radikale Militærpolitikere uhjælpe ligt har forvildet sig, saa er der i Virkeligheden kun en gammel historisk Kongevej at gaa: Den stats-egoistiske Interessepolitik.

Med Rette har saavel den tidligere svenske Gesandt Westmann som Lands-

høvding Trolle gjort opmærksom paa, at det er ørkesløst, ja farligt at diskutere Folkeforbundspagt og Neutralitet juridisk fremfor politisk; Folkeforbundet, siger de, er langt mere et politisk Instrument end en Retsinstitution. I den Skikkelse, der paa Fredskonferencen blev Folkeforbundspagtens endelige Form, er denne Pagt Resultanten af den amerikanske Professor Woodrow Wilsons grandiose akademiske Verdensidealisme og Lord Robert Cecil's engelske Realitetssans, som med Forkærlighed har tyet til de taagede og ubestemte Udtryk, hvor det var i Storbritanniens Interesse at kunne holde sig fri af storpolitiske Forpligtelser.

Formelt juridisk er Pagtens vigtigste Artikler af en saadan Beskaffenhed, at de kan bringe enhver redelig og klarhedselskende Jurist til Fortvivelse. Som politisk Instrument i sejrsterke Stormagters Hænder er de samme Artikler uforlignelige og uvurderlige. Sanktionsbestemmelserne er med velberaad Hu affattet saaledes, at en Stormagt, hvis den under en Krigskonflikt ser sin Fordel ved at optræde som straffende Forbundseksekutor, kan paaberaabe sig sine Forpligtelser dertil ifølge Sanktionsparagrafferne, og hvis den ser sin Fordel i at holde sig udenfor Konflikten, kan den henvise til, at den ifølge Sanktionsparagrafferne har Ret til at afholde sig fra militære Inventioner. Vilna, Memel, Fiume, Korfu og den sidste russisk-kinesiske Krig foruden adskillige andre Foreteelser er formentlig tilstrækkelige Vidnesbyrd om, hvad Pagten storpolitisk set er værd imellem Brødre.

Som bekendt danner Pagten Forordet til Fredstraktaterne. Meningen var, at den anbragt saaledes skulde sikre de sejrende Magter imod fremtidig Underkendelse og Til sidesættelse af deres Fredsværk, sikre varig Opretholdelse af Fredstraktaternes territoriale status quo. Men for de besejrede Magter er Pagten blevet et Middel til at vinde Øre for Kravet om Revision af Fredstraktaterne. For disse Forbundsmedlemmer er det Artikel 19, hvorom Interessen samler sig. Her bestemmes det, som bekendt, at Forbundsforsamlingen kan fra Tid til anden henstille til Medlemmerne at gaa til en ny Prøvelse af Traktater, der er blevet uanvendelige, og af mellemfolkelige Forhold, hvis Fortsættelse kan bringe Verdensfreden i Fare.

Artikel 20 bestemmer derhos, at „Pagten bringer alle tidligere Forpligtelser eller Ententer imellem Medlemmerne til Ophør, for saa vidt de er uforenelige med Pagtens